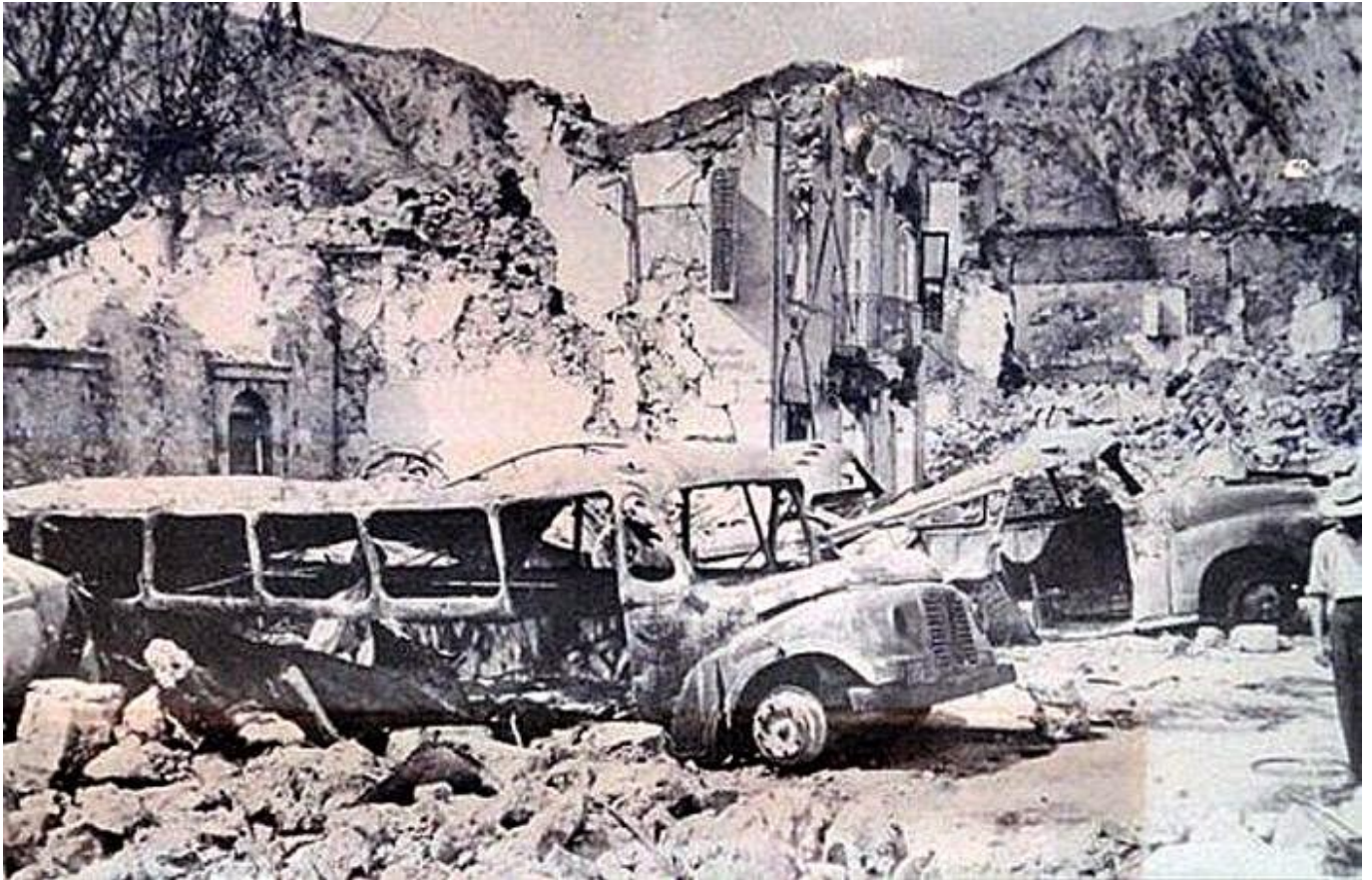

Οι σεισμοί στα συναξάρια της εκκλησίας

/ [Ορθόδοξες Προβολές](#)

- Του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτη Ναυπάκτου & Αγίου Βλασίου κ. Ιεροθέου

Οι σεισμοί συνδέονται με τη ζωή των ανθρώπων σε όλες τις ιστορικές περιόδους. Η ιστορία διασώζει μνήμες τέτοιων καταστρεπτικών σεισμών που είχαν φοβερές συνέπειες και σε ανθρώπους και σε άλλα αντικείμενα. Μέσα στο Συναξάρι-ο της Εκκλησίας, που διαβάζεται καθημερινά κατά την ακολουθία του Όρθρου, διασώζονται οι μνήμες τέτοιων φοβερών σεισμών. Και το ότι ετέθησαν στο Συναξάρι-ο, αυτό ήταν έκφραση της ευγνωμοσύνης προς τον Θεό για την σωτηρία, αλλά και της παρακλήσεως προς Αυτόν για να μη συμβούν εκ νέου τέτοιες καταστροφικές ενέργειες.

Ο αείμνηστος Πρώτ. π. Ίωάννης Ράμφος σε μία μελέτη με τίτλο “Μνημει-σμων” κά-νει λό-γο για-τους σει-σμούς οι ό-ποί-οι πέ-ρα-σαν μέ-σα στα συναξάρι-α της Έκ-κλη-σί-ας. Στο τέ-λος δέ έ-χει συμ-πε-ρι-λά-βει καί ει-δι-κή

ἀ-κο-λου-θή-α τὴν ὁ-ποί-α ἐ-ποί-η-σε ὁ ἀ-εῖ-μνη-στος ὕ-μνο-γρά-φος τῆς Με-γά-λης του Χρι-στοῦ Ἐκ-κλη-σί-ας μο-να-χὸς Γε-ρά-σι-μος Μι-κρά-γι-αν-να-νί-της. Ἡ ἀ-κο-λου-θή-α αὐ-τῇ τι-τλο-φο-ρεῖ-ται: “ἰ-κε-τή-ρι-ος καὶ εὐ-χα-ρι-στή-ρι-ο-ς” καὶ ἔ-γι-νε “εἰς ἀνάμνησιν τῶν ἐν ἔ-τει 1953 γε-νο-μέ-νων σει-σμῶν εἰς τὰς Ἰ-ο-νί-ους Νή-σους, Κε-φαλ-λη-νί-αν, Ζά-κυν-θον καὶ Ἰ-θά-κη-ν” καὶ ψάλ-λε-ται τὴν 11ην Αυγούστου.

Στὴν συ-νέ-χει-α τοῦ κει-μέ-νου αὐ-τοῦ θὰ ἡ-θε-λα νὰ ἀ-να-φερ-θῶ στοὺς σει-σμοὺς ποὺ μνη-μο-νεύ-ον-ται στὸ ἐκ-κλη-σι-α-στι-κὸ Μη-νο-λό-γι-ο.

α) Δύ-ο σει-σμοὶ ἔ-γι-ναν τὴν 25η Σεπτεμβρίου: “ἀ-νά-μνη-σις τοῦ με-γά-λου σει-σμοῦ, ἐν ἧ τε-λεῖ-ται ἡ ἐν τῷ ἀ-έ-ρι ἀρ-πα-γὴ τοῦ παι-δό-ς” καὶ τὴν 26η Ιανουαρίου: “μνή-μη τοῦ με-γά-λου σει-σμοῦ”. Με-ρι-κοὶ ἰ-σχυ-ρί-ζον-ται ὅ-τι πρό-κει-ται γιὰ ἕ-ναν σει-σμό, ποὺ ἄρ-χι-σε τὴν 26η Σεπτεμβρίου καὶ τε-λεί-ω-σε τὴν 26η Ιανουαρίου, ἀλ-λὰ ὁ ἀ-εῖ-μνη-στος π. Ἰ-ω-άν-νης Ράμ-φος ἰ-σχυ-ρί-ζε-ται ὅ-τι πρό-κει-ται γιὰ δύο σει-σμούς, ἀ-πὸ τοὺς ὁ-ποί-ους ὁ πρῶ-τος (25 Σεπτεμβρίου) συ-νε-χί-στη-κε γιὰ τέσ-σε-ρεις μῆ-νες καὶ ὁ δεύ-τε-ρος (26 Ἰανουαρίου) συ-νε-χί-στη-κε γιὰ τρεῖς μῆ-νες, ὅ-πο-τε ὁ-πῆρ-ξαν δύο κύ-ρι-οι σει-σμοὶ μὲ τίς με-τα-σει-σμι-κὲς δο-νή-σεις τους. Ὁ πρῶ-τος ἔ-γι-νε στὴν ἀρ-χή τῆς βα-σι-λεί-ας τοῦ Θε-ο-δο-σί-ου τοῦ Β’ (408-450) καὶ ὁ δεύ-τε-ρος στὸ τέ-λος τῆς βασι-λεί-ας του. Ὁ χρο-νο-γρά-φος Θε-ο-φά-νης δι-α-σώ-ζει τὴν πλη-ρο-φο-ρί-α ὅ-τι τό-σο φο-βή-θη-καν οἱ Βυ-ζαν-τι-νοὶ ἀ-πὸ τὸν σει-σμὸ τῆς 25ης Σεπτεμβρίου, ὥ-στε ἔ-φυ-γαν ἔ-ξω ἀ-πὸ τὴν πό-λη “καὶ ἦ-σαν δι-η-με-ρεύ-ον-τες σὺν τῷ ἐ-πι-σκό-πῳ ἐν ταῖς πρὸς Θε-ὸν δε-ή-σε-σι λι-τα-νεύ-ον-τε-ς”. Μά-λι-στα, κα-τὰ τὴν δι-άρ-κει-α τῆς λι-τα-νεύ-ιας “κυ-μαι-νο-μέ-νης τῆς γῆς καὶ παν-τός του λα-οῦ κρά-ζον-τος τὸ Κύριε, ἐ-λέ-η-σο-ν” ἔ-να μι-κρὸ παι-δὶ ἡρ-πά-γη στὸν ἀ-έ-ρα καὶ ἄ-κου-σε μί-α θε-ϊ-κὴ φω-νὴ ποὺ τοῦ ἔ-λε-γε νὰ ἀ-ναγ-γεί-λῃ στὸν ἐ-πί-σκο-πο καὶ τὸν λα-ὸ νὰ ψάλλουν τὸν ὕ-μνο “ἄ-γι-ος ὁ Θε-ός, ἄ-γι-ος ἰ-σχυ-ρός, ἄ-γι-ος ἀ-θά-να-τος, ἐ-λέ-η-σον ἡ-μᾶς, μη-δὲν ἔ-τε-ρον προ-στι-θέν-τα-ς”, ἐ-πει-δὴ με-ρι-κοὶ αἰ-ρε-τι-κοὶ “θεο-πασχί-ται” προ-σέ-θε-ταν τὸ “σταυ-ρω-θεῖς Θε-ός-ς”. Ὁ ὕ-μνος αὐ-τός, χω-ρὶς τὴν προ-σθή-κη “σταυ-ρω-θεῖς Θε-ός-ς”, μὲ ἐν-το-λὴ τοῦ Πα-τρι-άρ-χου Προκλοῦ καὶ τῆς βα-σί-λισ-σας Πουλ-χε-ρί-ας θε-σπί-στη-κε νὰ ψάλ-λε-ται σὲ ὁ-λό-κλη-ρη τὴν τό-τε αὐ-το-κρα-το-ρί-α. Κα-τὰ τὴν δι-άρ-κει-α τοῦ σει-σμοῦ τῆς 26ης Ιανουαρίου γκρε-μί-στη-καν τὰ τεί-χη τῆς Κων-σταν-τι-νου-πό-λε-ως, πολ-λὰ τμή-μα-τα τῆς Πό-λε-ως καὶ πολ-λὲς οἰ-κί-ες, κα-θὼς ἐ-πί-σης “ὁ λι-μὴν τῶν Τρω-α-δι-σί-ων καὶ τὸ Χαλ-κοῦν Τε-τρά-πυ-λο-ν”.

β) Ὁ σει-σμὸς τῆς 7ης Οκτωβρίου τοῦ ἔ-τους 524 ἐ-πὶ τοῦ αὐτοκράτορος Ἰ-ου-στι-νι-α-νοῦ τοῦ Α’. Στὰ Συ-να-ξά-ρι-α γρά-φε-ται “μνή-μη τῆς με-τὰ φι-λαν-θρω-πί-ας ἐ-πε-νε-χθεί-σης ἡ-μὶν φο-βε-ρᾶς ἀ-πει-λῆς τοῦ με-γά-λου

σει-σμού”.

γ) Ὁ σει-σμός τῆς 26ης Οκτωβρίου τοῦ ἔ-τους 740 μ.Χ. Ὁ σει-σμός αὐτός δι-ήρ-κη-σε ἐ-πὶ ἔν-δε-κα ἢ δώ-δε-κα μῆ-νες. Ὁ χρο-νο-γρά-φος Θε-ο-φά-νης γρά-φει: “ἐ-πτω-ή-θη-σαν ἐκ-κλη-σί-αι καὶ μο-να-στή-ρια, λα-ὸς τὲ πο-λὺς τέθνηκεν”. Ἔ-πε-σαν πολ-λοὶ ἀν-δρι-άν-τες “τὰ τὲ χερ-σαί-α τῆς πό-λε-ως τεί-χη καὶ πό-λεις καὶ χω-ρί-α ἐν τῇ Θρά-κη καὶ ἡ Νι-κο-μή-δει-α ἐν Βι-θυ-νί-α καὶ ἡ Πραΐνε-τος καὶ ἡ Νί-και-α, ἐν ἧ μί-α ἐ-σώ-θη Ἐκ-κλη-σί-α”. Μά-λι-στα παρατηρήθη-κε καὶ ἀλ-λα-γὴ τῶν ὁ-ρί-ων τῆς θα-λάσ-σης σὲ με-ρι-κὰ ση-μεῖ-α. Σὲ ἀ-νά-μνη-ση αὐ-τοῦ του με-γά-λου καὶ φο-βε-ροῦ σει-σμοῦ, ὁ ὑ-μνο-γρά-φος τῆς Ἐκ-κλη-σί-ας ἁ-γι-ος Ἰ-ω-σὴφ συ-νέ-γρα-ψε εἰ-δι-κὸ κα-νό-να, ὁ ὁ-ποῖ-ος ψάλ-λε-ται τὴν 26η Οκτωβρίου, κα-τὰ τὴν ὁ-ποί-α ψάλ-λου-με καὶ τὴν ἀ-κο-λου-θί-α τοῦ ἀ-γί-ου Δη-μη-τρί-ου, καὶ δι-α-σώ-ζε-ται μέ-χρι σή-με-ρα.

δ) Ὁ σει-σμός τῆς 14ης Δεκεμβρίου τοῦ ἔ-τους 557 μ.Χ. Στὸ Συ-να-ξά-ρι-ο τῆς Ἐκ-κλη-σί-ας γρά-φε-ται: “Μνή-μη τῆς με-τὰ φι-λαν-θρω-πί-ας ἐ-πε-νε-χθεί-σης ἡ-μῖν φο-βε-ρᾶς ἀ-πει-λῆς τοῦ σει-σμοῦ, ἥς παρ’ ἐλ-πί-δα πά-σαν ἐ-λυ-τρώ-σα-το ἡ-μᾶς ὁ φι-λάν-θρω-πος Κύ-ρι-ο-ς”. Πρό-κει-ται γιὰ ἔ-ναν φο-βε-ρὸ σει-σμὸ ποὺ διήρ-κη-σε δέ-κα ἡ-μέ-ρες. Ὁ χρο-νο-γρά-φος Θε-ο-φά-νης ἀ-να-φέ-ρει ὅ-τι ἔ-πα-θαν με-γά-λες ζη-μιὲς τὰ δύ-ο τεί-χη τῆς Κων-σταν-τι-νου-πό-λε-ως, κα-τέ-πε-σαν πολλὲς Ἐκ-κλη-σί-ες, θυ-σι-α-στή-ρι-α τῶν Ἐκ-κλη-σι-ῶν καὶ Κι-βώ-ρι-α, ἰσοπεδώθηκαν ὁ-λό-κλη-ρες πε-ρι-ο-χές, γι’ αὐ-τὸ γρά-φει: “καὶ οὐκ ἦν τό-πος ἡ προ-ά-στει-ον, ὃ οὐκ ἐ-πε-σεν ἀ-πὸ τῆς φο-βε-ρᾶς ἀ-πει-λῆς τοῦ σει-σμοῦ”. Τό-σο με-γά-λος καὶ φο-βε-ρὸς ἦ-ταν ὁ σει-σμός ὥ-στε “οὐ μέ-μνη-ται ἄν-θρω-πος ἐ-πὶ τῆς γῆς ἐν τῇ γεν-νε-ᾷ ἐ-κεῖ-νη”. Ὁ αὐ-το-κρά-τωρ Ἰ-ου-στι-νι-α-νὸς ὁ Ἀ’ “οὐκ ἐφόρε-σε τὸ στέμ-μα ἐ-πὶ ἡ-μέ-ρας μ’ (σα-ράν-τα), ἀλ-λὰ καὶ τὴ ἀ-γί-α του Χριστοῦ γεν-νή-σει χω-ρὶς αὐ-τὸ (τὸ στέμ-μα) προ-σῆλ-θεν ἐν τῇ Ἐκ-κλη-σί-α”. Ὁ Κε-δρη-νὸς ἀ-να-φέ-ρει ὅ-τι χω-ρὶς στέμ-μα προ-σῆλ-θε καὶ κα-τὰ τὸν ἐ-ορ-τα-σμὸ τῶν Θε-ο-φα-νεί-ων. Φαί-νε-ται ὅ-τι ἔ-γι-νε με-γά-λη κα-τα-στρο-φὴ καὶ ὑ-πῆρ-ξαν πολ-λὰ ἀν-θρώ-πι-να θύ-μα-τα.

ε) Ὁ σει-σμός τῆς 9ης Ιανουαρίου τοῦ ἔ-τους 870 στὴν ἀρ-χή τῆς βασιλεί-ας τοῦ Βα-σι-λεί-ου τοῦ Ἀ’ ἦ-ταν δι-αρ-κεί-ας σα-ράν-τα ἡ-με-ρῶν. Δη-λα-δὴ οἱ με-τα-σει-σμι-κὲς δο-νή-σεις κρά-τη-σαν σα-ράν-τα ἡ-μέ-ρες. Ὁ χρο-νο-γρά-φος Νική-τας Πα-φλα-γῶν, ἀ-φοῦ τὸν ἀ-πο-κα-λεῖ “φρι-κω-δέ-στα-το-ν”, λέ-γει: κατεδαφί-σθη-καν πολ-λὲς Ἐκ-κλη-σί-ες, στο-ὲς καὶ οἰ-κί-ες “κτη-νῶν τὲ καὶ ἀνθρώ-πων ἀ-μύ-θη-τος γέ-γο-νε πα-νω-λε-θρί-α” καὶ αὐ-τὸς ὁ Να-ὸς τῆς Ἀ-γί-ας Σο-φί-ας δι-α-κιν-δύ-νευ-σε νὰ ρα-γί-ση, ἐ-ὰν οἱ κρα-τοῦν-τες δὲν τὸν ἐ-πι-με-λοῦν-το.

στ) Ὁ σει-σμός τῆς 17ης Μαρτίου τοῦ ἔ-τους 790, κα-τὰ τοὺς χρό-νους τοῦ Κων-σταν-τί-νου τοῦ Βα-σι-λέ-ως.

ζ) Ὁ σει-σμός τῆς 16ης Αυγούστου τοῦ ἔ-τους 542. Μά-λι-στα οἱ χρονογρά-φοι Γε-δε-ῶν καὶ Θε-ο-φά-νης στίς πε-ρι-γρα-φές τοὺς ὁ-μι-λοῦν γιὰ σεισμὸ φο-βε-ρὸ κα-τὰ τὸν ὁ-ποῖ-ον γκρε-μί-στη-καν Ἐκ-κλη-σί-ες, σπί-τια καὶ τὸ τεῖ-χος τῆς Κων-σταν-τι-νου-πό-λε-ως “καὶ ἀ-πέ-θα-νον πολ-λοὶ καὶ ἐ-γέ-νε-το φόβος μέ-γα-ς”. Ὁ σει-σμός αὐ-τὸς κρά-τη-σε σα-ράν-τα ἡ-μέ-ρες. Ὁ Θε-ο-φά-νης γρά-φει: “καὶ πρὸς ὁ-λί-γον οἱ ἄν-θρω-ποι κα-τε-νύ-γη-σαν λι-τα-νεύ-ον-τες καὶ προ-ε-δρεύ-ον-τες καὶ εἰς τὰς ἐκ-κλη-σί-ας μέ-νον-τες, καὶ φι-λαν-θρω-πί-ας Θε-οῦ γε-νο-μέ-νης ἐ-πὶ τὸ χεῖ-ρον γε-γό-να-σι”.

Οἱ πλη-ρο-φο-ρί-ες αὐ-τὲς τίς ὁ-ποῖ-ες συνεγ-κέν-τρω-σε ὁ ἀ-εῖ-μνη-στος π. Ἰ-ω-άν-νης Ράμ-φος εἶ-ναι πο-λὺ ση-μαν-τι-κὲς καὶ μᾶς δι-δουν τὴν δυ-να-τό-τη-τα νὰ κά-νου-με τίς ἀ-κό-λου-θες πα-ρα-τη-ρή-σεις, οἱ ὁ-ποῖ-ες βέ-βαι-α ἔ-χουν σχέ-ση καὶ μὲ τοὺς συγ-χρό-νους σει-σμούς.

1. Ἡ Ἐκ-κλη-σί-α ὑ-πεν-θυ-μί-ζει κά-θε χρό-νο στοὺς πι-στούς της τίς ἡμέρες τῶν φο-βε-ρῶν σει-σμῶν, ποὺ ἀ-να-φέ-ρα-με, ὥ-στε ἀφ’ ἐ-νὸς μὲν νὰ εὐχα-ρι-στή-σουν οἱ πι-στοὶ τὸν Θε-ὸ γιὰ τὴν σω-τη-ρί-α τῶν ἐ-πι-ζών-των ἀνθρώ-πων, ἀφ’ ἐ-τέ-ρου δὲ νὰ πα-ρα-κα-λέ-σουν τὸν Θε-ὸ καὶ γιὰ τίς ψυ-χὲς τῶν φο-νευ-θέν-των, καὶ γιὰ νὰ μὴν ἐ-πι-τρέ-ψη πάλι τὴν ἐ-νερ-γο-ποί-η-ση αὐ-τῶν τῶν φο-βε-ρῶν σει-σμῶν.

2. Οἱ σει-σμοὶ ἦ-ταν πάν-το-τε συν-δε-δε-μέ-νοι μὲ τὴν ζω-ὴ τῶν ἀνθρώπων καὶ βέ-βαι-α εἶ-χαν ἀρ-νη-τι-κὲς καὶ θε-τι-κὲς συ-νέ-πει-ες. Ὁ Καθηγητὴς κ. Βα-σί-λει-ος Πα-πα-ζά-χος, σὲ ἔ-να πα-λαι-ό-τε-ρο ἄρ-θρο τοῦ ἀνέλυ-σε τίς σύγ-χρο-νες θε-ω-ρί-ες γιὰ τοὺς σει-σμούς, σύμ-φω-να μὲ τίς ὁ-ποῖ-ες ἀ-νά-λο-γα μὲ τίς κι-νή-σεις, τὴν ἀ-πο-μά-κρυ-νη-ση ἢ τὴ σύγ-κλι-ση τῶν λιθοσφαιρι-κῶν πλα-κῶν, τὰ πε-τρώ-μα-τα στὰ ὁ-ρι-α τῶν πλα-κῶν αὐ-τῶν τεντώ-νον-ται ἢ συμ-πι-έ-ζον-ται, μὲ ἀ-πο-τέ-λε-σμα νὰ σπά-ζουν ἀ-πό-το-μα καὶ ἔτσι δη-μι-ουρ-γοῦν-ται τὰ ρήγ-μα-τα, τὰ ὁ-ποῖ-α ἀ-νά-λο-γα μὲ τὸ μῆ-κος τοὺς προ-ξε-νοῦν τὸ μέ-γε-θος τοῦ σει-σμοῦ. Στὴν συ-νέ-χει-α λέ-γει: “Οἱ σει-σμοὶ ἀποτε-λοῦν μέ-ρος τῆς φυ-σι-κῆς δι-α-δι-κα-σί-ας γέ-νε-σης καὶ ἐ-ξέ-λι-ξης τῆς γῆς. Εἶ-ναι ἡ δι-α-δι-κα-σί-α ποὺ δη-μι-ούρ-γη-σε τὰ βου-νὰ καὶ τὰ δά-ση, τίς εὖ-φο-ρες πε-δι-ά-δες, τίς ὁ-μορ-φες θά-λασ-σες καὶ τὸν ὁ-ρυ-κτὸ πλοῦ-το. Συ-νε-πῶς, οἱ σει-σμοὶ εἶ-ναι οἱ ἐκ-δη-λώ-σεις τῆς ἐ-ξαι-ρε-τι-κῆς ἀλ-λὰ καὶ σπά-νι-ας στὸ σύμ-παν τε-κτο-νι-κῆς δρα-στη-ρι-ό-τη-τας (ζων-τά-νιας) τῆς γῆς, ποὺ τὴν κά-νουν πο-λὺ φι-λό-ξε-νη γιὰ τὸν ἄν-θρω-πο. Τὴν δι-α-δι-κα-σί-α αὐ-τὴ ὁ-χι μόνον δὲν μποροῦ-με ἀλ-λὰ οὐ-τε μᾶς συμ-φέ-ρει νὰ τὴν ἀλ-λά-ξου-με. Συ-νε-πῶς τό-σο ἡ γέ-νε-ση τῶν σει-σμῶν ὅ-σο καὶ ἡ ἐμ-φά-νι-ση τοῦ ἀν-θρώ-που στὴν γῆ, ἔ-χουν τὴν ἴ-δια αἰ-τί-α. Γι’ αὐ-τὸ

πρέ-πει νὰ μά-θου-με νὰ ζοῦ-με μὲ τοὺς σει-σμοὺς καὶ νὰ ἄ-να-ζη-τοῦ-με συ-νε-χῶς κα-λύ-τε-ρους τρό-πους μεί-ω-σης τῶν ἀρ-νη-τι-κῶν συνε-πει-ῶν του-ς”.

Ὡς Χρι-στια-νοί, χω-ρὶς νὰ ἀρ-νού-μα-στε αὐ-τὲς τὶς ἀ-πό-ψεις τῶν ἐπιστημό-νων, δε-χό-μα-στε ὅ-τι ὅ-λα αὐ-τὰ τὰ γε-ω-λο-γι-κὰ φαι-νό-με-να (βρο-χή, ἀ-έ-ρας, χα-λά-ζι), ὅ-πως καὶ ἄλ-λα πα-ρό-μοι-α, γί-νον-ται μέ-σα στὴν δημιουρ-γι-κὴ, κυ-βερ-νη-τι-κὴ καὶ σω-τη-ρι-ώ-δη ἐ-νέρ-γει-α τοῦ Θε-οῦ, ὁ Ὅποῖος ἐπεμβαί-νει ὅ-που χρει-ά-ζε-ται μὲ σκο-πὸ τὴν δι-α-τή-ρη-ση τῆς βιολογι-κῆς ζω-ῆς καὶ τὴν σωτη-ρί-α τῶν ἀν-θρώ-πων.

3. Οἱ σει-σμοί, κα-τὰ τὸ Συ-να-ξά-ρι-ο τῆς Ἐκ-κλη-σί-ας, συν-δέ-ον-ται μὲ τὴν φι-λαν-θρω-πί-α καὶ τοὺς οἰ-κτιρ-μοὺς τοῦ Θε-οῦ. Ἀλ-λοῦ λέ-γε-ται “μνήμη τῆς με-τὰ φι-λαν-θρω-πί-ας ἐ-πε-νε-χθεί-σης ἡ-μὶν φο-βε-ρᾶς ἀ-πει-λῆς τοῦ σει-σμοῦ”, καὶ ἄλ-λοῦ “μνή-μη τῆς με-τὰ οἰ-κτιρ-μῶν ἐ-πε-νε-χθεί-σης ἡ-μὶν ἐν τοῖς και-ροῖς ἐ-κεί-νοις φο-βε-ρᾶς ἀ-πει-λῆς τοῦ σει-σμοῦ”. Δὲν μπο-ροῦ-με νὰ εἰσέλ-θου-με στὸν σκο-πὸ τῆς Προ-νοί-ας τοῦ Θε-οῦ καὶ νὰ ἐ-ρευ-νή-σου-με για-τί ἐ-πι-τρέ-πει καὶ πα-ρα-χω-ρεῖ ὁ Θε-ὸς τὴν ἐμ-φά-νι-ση ἐ-νὸς σει-σμοῦ, κατὰ τὸ ψαλ-μι-κό: “ὁ ἐ-πι-βλέ-πων ἐ-πὶ τὴν γῆν καὶ ποι-ῶν αὐ-τὴν τρέ-μει-ν”. Πάν-τως μέ-σα ἀ-πὸ τοὺς σει-σμοὺς τῆς γῆς, γί-νον-ται καὶ ἄλ-λες σεισμικὲς δο-νή-σεις, πνευ-μα-τι-κὲς καὶ σω-τη-ρι-ώ-δεις, σῶ-ζον-ται ποι-κι-λο-τρό-πως οἱ ἄνθρω-ποι μὲ τὴν φι-λαν-θρω-πί-α τοῦ Θε-οῦ. [Σημείωση «Ἄλλης Ὀψεως»: Δεῖτε σχετικὰ καὶ Ἡ ἀγάπη σείει τὴν γῆ (+ Θεόκλητος Διονυσιάτης μοναχός)]

4. Οἱ Χρι-στια-νοὶ τῆς ἐ-πο-χῆς ἐ-κεί-νης ἡ-ξε-ραν νὰ ἀν-τι-με-τω-πί-ζουν ὅ-λα τὰ θέ-μα-τα, ἀ-κό-μη καὶ αὐ-τοὺς τοὺς σει-σμούς, μὲ τὴν δέ-ου-σα προσο-χὴ καὶ τὸ ἐκ-κλη-σι-α-στι-κό τους φρό-νη-μα. Ἀ-πὸ τὴν πρῶ-τῃ ὥ-ρα ἔκα-ναν λι-τα-νεῖ-ες καὶ προ-σευ-χέ-ς. Μά-λι-στα, κα-τὰ τὴν δι-άρ-κει-α τῶν λιτα-νει-ῶν, ὅ-πως εἴ-δα-με, εἴ-χα-με καὶ θαυ-μα-τουρ-γι-κὲς ἐκ-δη-λώ-σεις, ἥ-τοι τὴν ἀρ-πα-γὴ τοῦ παι-διοῦ καὶ τὴν θέ-σπι-ση τοῦ ὀρ-θο-δό-ξου τρι-σα-γί-ου ὕ-μνου. Γι’ αὐ-τὸ καὶ ὑ-πάρ-χουν τρο-πά-ρι-α, Κα-νό-νες, πα-ρα-κλή-σεις, εὐ-χέ-ς για-τὴν περὶ-πτω-ση σει-σμῶν. Ἐ-κτὸς ἀ-πὸ με-ρι-κὲς πε-ρι-πτώ-σεις, ποὺ εἴ-δα-με στὴν τηλε-ό-ρα-ση, κα-τὰ τὶς ὁ-ποῖ-ες οἱ δι-α-σω-θέν-τες εὐ-χα-ρι-στοῦ-σαν τὸν Θε-ό, δὲν εἴ-δα-με αὐ-τὲς τὶς λι-τα-νεῖ-ες, τὶς προ-σευ-χέ-ς, ἢ καὶ αὐ-τὲς ποὺ ἔ-γι-ναν δὲν θεώρη-σαν κα-λὸ νὰ τὶς δεί-ξουν τὰ Μέ-σα Μα-ζι-κῆς Ἑ-νη-μέ-ρω-σης. Ὅ-πο-τε αὐ-τὸ δεί-χνει τὴν δι-α-φο-ρὰ τῆς νο-ο-τρο-πί-ας τῶν ἀν-θρώ-πων της τό-τε καὶ τῆς σύγ-χρο-νης ἐ-πο-χῆς.

5. Οἱ σει-σμοὶ καὶ ὁ τρό-πος ἀν-τι-με-τω-πί-σε-ώς τους δεί-χνει καὶ μί-α ἄλλη πραγ-μα-τι-κό-τη-τα. Οἱ χρο-νο-γρά-φοι μᾶς λέ-νε ὅ-τι κα-τὰ τὴν δι-άρ-κει-α τῶν σει-σμῶν οἱ ἄνθρω-ποι κα-τε-νύ-γη-σαν, ἔ-κα-ναν προ-σευ-χέ-ς, μετανόησαν, ἀλ-λὰ “καὶ πά-λιν φι-λαν-θρω-πί-ας Θε-οῦ γε-νο-μέ-νης ἐ-πὶ τὸ χεῖρον γε-γό-να-σι”, δη-λα-δὴ ὅ-ταν ὁ Θε-ὸς μὲ τὴν φι-λαν-θρω-πί-α Τοῦ σταμάτησε τοὺς σει-σμούς,

τό-τε ὅ-χι μό-νον ἐ-πα-νήλ-θαν στήν προηγούμε-νη ζω-ή τῆς ἀ-μαρ-τί-ας, ἀλ-λὰ ἔ-κα-ναν καὶ χει-ρό-τε-ρα. Δεί-χνει αὐ-τὸ τὴν τρε-πτό-τη-τα τῶν ἀν-θρώ-πων καὶ τὴν σκο-πι-μό-τη-τα ποὺ δείχνουν σὲ διάφορες φά-σεις τῆς ζω-ῆς τους.

Νὰ πα-ρα-κα-λοῦ-με τὸν Θε-ὸ νὰ μᾶς ἀ-πα-λά-ξη ἀ-πὸ τοὺς σει-σμοὺς ἢ νὰ τοὺς πε-ρι-ο-ρί-ση καὶ ὁ Ἰ-διος νὰ ἐ-πεμ-βαί-νη θαυ-μα-τουρ-γι-κά, κα-θὼς ἐπίσης νὰ μᾶς βο-η-θᾷ γιὰ νὰ ὑ-περ-βαί-νου-με τὸν φό-βο τοῦ θα-νά-του, ἀ-φοῦ αὐ-τὸς ὁ φό-βος δη-μι-ουρ-γεῖ πα-νι-κό, ἀ-πελ-πι-σί-α καὶ ὅ-λα τὰ πα-ρε-πό-με-νά τους. Νὰ εὐχη-θοῦ-με στὸν Θε-ὸ νὰ ἀ-να-παύ-ση τὶς ψυ-χὲς τῶν ἀν-θρώ-πων ποὺ πέθαναν μέ-σα στὰ συν-τρί-μι-α τῶν κα-τε-δα-φι-σθέν-των οἰ-κο-δο-μη-μά-των, καθὼς ἐ-πί-σης νὰ δί-δῃ κου-ρά-γιο στοὺς πο-νε-μέ-νους καὶ νὰ ἐ-που-λώ-σῃ γρήγο-ρα τὶς πλη-γὲς τους. Νὰ πα-ρα-κα-λέ-σου-με ἀ-κό-μη τὸν Θε-ὸ νὰ φω-τί-σῃ τοὺς μη-χα-νι-κοὺς νὰ κά-νουν κα-λὰ τὸ κα-θῆ-κον τους, ἀλ-λὰ καὶ νὰ προσφέρῃ τὰ πνευ-μα-τι-κά Του ἀ-γα-θὰ σὲ αὐ-τοὺς ποὺ μὲ κίν-δυ-νο τῆς ζω-ῆς τοὺς ἔ-σω-σαν καὶ βο-ή-θη-σαν ποι-κι-λο-τρό-πως τοὺς ἐγ-κλω-βι-σθέν-τας ἀδελφοὺς μας.

“Ἐτι δε-ό-με-θα ὑ-πὲρ τοῦ δι-α-φυ-λα-χθῆ-ναι τὴν πό-λιν ταύ-την, καὶ πά-σαν πό-λιν καὶ χώ-ραν ἀ-πὸ λοι-μοῦ, λι-μοῦ, σει-σμοῦ, κα-τα-πον-τι-σμοῦ, πυρός, μα-χαί-ρας, ἐ-πι-δρο-μῆς ἀλ-λο-φύ-λων, ἐμ-φυ-λί-ου πο-λέ-μου καὶ αἰφ-νι-δί-ου θα-νά-του· ὑ-πὲρ τοῦ ἱ-λε-ων, εὐ-με-νῆ καὶ εὐ-δι-άλ-λα-κτον γε-νέ-σθαι τὸν ἀ-γα-θὸν καὶ φι-λάν-θρω-πον Θε-ὸν ἡ-μῶν, τοῦ ἀ-πο-στρέ-ψαι καὶ δι-α-σκε-δᾶ-σαι πά-σαν ὀργήν καὶ νό-σον τὴν καθ’ ἡ-μῶν κι-νου-μέ-νη· καὶ ρύ-σα-σθαι ἡ-μᾶς ἐκ τῆς ἐ-πι-κει-μέ-νης δι-καί-ας αὐ-τοῦ ἀ-πει-λῆς, καὶ ἐ-λε-ῆ-σαι ἡ-μά-ς”.